

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-168)

Apr (1) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 145)

886. ஸூர்ய:

எங்கும் திரிந்தபடி உள்ள தன்மை கொண்ட வாயுலோகத்தின் அபிமான தேவதை.

887. ஸவிதா

சூரியன் மூலமாக மழையையும், பயிர்களையும் உண்டாக்குபவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-2) – ஸம்வத்ஸராத் ஆதித்யம் – ஸம்வத்ஸரம் என்னும் ஆண்டிலிருந்து ஆதித்யனை அடைகிறான்.
- ப்ரஹ்மஸூத்திரம் (4-3-2) – வாயுமப்தாத் அவிசேஷவிசேஷாப்யாம் – வருடத்திற்குப் பின்னர் அர்ச்சிராதிகதியில் வாயு வருகிறது.

888. ரவிலோசன:

சூரியனுடைய கிரணங்களின் வழியே சந்த்ரன், மின்னல், வருணன் முதலானவர்களிடம் அழைத்துச் செல்பவன்.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-2) – ஆதித்யாத் சந்த்ரமஸம் சந்த்ரமஸௌ வித்யுதம் – ஜீவாத்மா ஆதித்யனிடமிருந்து சந்த்ரனிடமும், சந்த்ரனிடமிருந்து மின்னலிடமும் செல்கிறான்.
- கௌஷீதகீ உபநிஷத் – ஸ வருணலோகாந் – அதன் பின்னர் வருணலோகம் செல்கிறான்

889. அநந்தஹுதபுக்தபோக்தா

மிகவும் மஹிமை உள்ளவர்களான ஹுதபோக்தாவை நியமிப்பவனையும் நியமிப்பவன். அதாவது யாகங்களில் அளிக்கப்படும் அவிர்பாகத்தை ஏற்கின்ற இந்த்ரனையும், அனைத்து பிரஜைகளையும் பரிபாலிக்கும் பிரஜாபதியையும் நியமிப்பவன். ஸ இந்த்ரலோகம் ஸ ப்ரஜாபதிலோகம் – அதன் பின்னர் ஜீவாத்மா இந்த்ரலோகமும், பிரஜாபதி லோகமும் செல்கிறான்.

890. ஸுகத:

அமாநவன் திருக்கரத்தால் ஸ்பர்சிக்க வைப்பதன் மூலம் ஸம்ஸாரத்தை அதன் வாசனையுடன் நீக்கி, ப்ரஹ்மப்ராப்தி என்னும் சுகமான நிலையை அளிப்பவன். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-3) – தத்புருஷ: அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி – அதன் பின்னர் அந்த உயர்ந்த புருஷனாகிய அமானவன் ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவிடம் கொண்டு சேர்க்கிறான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 168)

அதிகரணம் - 9 - ப்ராணாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ராணன் என்று கூறப்படுவதும் பரப்ரஹ்மமே என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-1-24 அத ஏவ ப்ராண:

பொருள் - பரமாத்மாவுக்கே உரிய அடையாளங்கள் காணப்படுவதால், ப்ராணன் என்பதும் பரமாத்மாவே ஆவான்.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (1-10-9) - ப்ரஸ்தோதர்ய தேவதா ப்ரஸ்தாவ மந்வாயத்தா - எந்த தேவதை தொடக்கத்தில் உள்ளதான இந்தப் பகுதியால் கூறப்பட்டது - என்று கேட்கப்பட்டது; தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (1-11-4, 5) - கதமா ஸா தேவதா இதி ப்ராண இதி ஹேவாச ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபி ஸம்விசந்தி ப்ராணமப்யுஜ்ஜிஹதே ஸ ஏஷா தேவதா ப்ரஸ்தாவம் அந்வாயத்தா தாம் சேத வித்வாந் ப்ரஸ்தோஷ்யோ மூர்த்தி தே வ்யபதிஷ்யத் - யார் அந்த தேவதை? ப்ராணன் ஆகும்; அனைத்தும் ப்ராணனிலிருந்து வெளிப்படுகின்றன, அதிலேயே மீண்டும் வந்து லயிக்கின்றன; இந்தத் தேவதையே தொடக்க பகுதிகளில் புகழப்பட்டது; இதனை அறியாமல் நீ புகழ்ந்தால், உனது தலை நிலத்தில் விழும் (அதாவது அவமானத்தால் தலை தாழும் என்று கருத்து) - என்று கூறப்பட்டது.

இங்கு உள்ள ப்ராணன் என்ற பதம், ஆகாசம் என்ற பதம் போன்று, ப்ராணனைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கும்; காரணம் அனைத்திற்கும் அறிந்த வஸ்துவாகவும், அதிலேயே அனைத்தும் வெளிப்பட்டு மீண்டும் அதிலேயே சென்று லயிப்பதாகவும் கூறப்பட்டது; இத்தன்மை, சாதாரண ப்ராணனுக்கு இல்லை.

இங்கு பூர்வபக்ஷிகள், “அனைத்து உலகில் உள்ள ஜீவராசிகளும் தங்களுடைய வாழ்வு மற்றும் இருப்பு என்பதற்கு ஆதாரமாக ப்ராணவாயுவையே கொண்டுள்ளன. ஆகவே அந்தப் ப்ராணவாயுவே ஜகத்காரணமாக இருத்தல் வேண்டும்”, என்று கூறலாம். இந்த வாதம் ஏற்கக்கூடியது அல்ல. ஏன்? கல், கட்டை முதலானவற்றில் ப்ராணவாயு இல்லை. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-11-5) – ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபி ஸம்விசந்தி ப்ராணமப்யஜ்ஜிஹதே - அனைத்தும் ப்ராணனில் சென்று லயிக்கின்றன, ப்ராணனில் வெளிப்படுகின்றன - என்பது போன்று வரிகளால் கூறப்படும் கருத்தானது, கல் மற்றும் கட்டை ஆகியவற்றுக்கு ஏற்கக்கூடியதாக இல்லை என்பதாலும், அவற்றில் ப்ராணன் காணப்படுவதில்லை என்பதாலும் மேலே கூறப்பட்ட பூர்வபக்ஷ வாதம் தள்ளப்படுகிறது. ஆகவே அனைத்திற்கும் உயிர் அளிப்பதால், ப்ராணன் என்ற பதம் இங்கு ப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பதாக உள்ளது. ஆகவே ஆகாசம் மற்றும் ப்ராணன் ஆகிய பதங்களால் கூறப்படும் வஸ்துவானது மிகவும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மமே என்பதும், அது ஆகாசம் மற்றும் ப்ராணன் ஆகியவற்றிலிருந்து மாறுபட்டது என்றும், அனைத்திற்கும் காரணம் என்றும், பாவங்கள் அற்ற தன்மை, அனைத்தும் அறியும் தன்மை, ஸத்ய ஸங்கல்பம் போன்ற பல உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டது என்றும் தெளிவாகிறது.

ப்ராணாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 168)

ப்ரணவத்தில் உள்ள “உ” என்னும் எழுத்து ஸர்வேச்வரனுக்கு
அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் அடிமை அல்ல என்பதைக் கூறுதல்

மூலம் - இம்மத்யமாசுஷரம் ச்ரௌதப்ரயோகத்தாலே அவதாரணபரமானபோது
இத்தம்பாதிகளையொழிந்தார்க்கு நிருபாதிகசேஷம் என்று சங்கியாமைக்காக
அந்யயோக வ்யவச்சேதம் இங்கே சாப்தம். இத்தாலே அந்யரைப் பற்ற சேஷத்வம்
ஸ்வரூப ப்ராப்தமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகையாலே
யதாவஸ்திதாமஜ்ஞாநம் உடையவனுக்குத் ததீயபர்யந்தமாக தேவதாந்தர ஸ்பர்சம்
நிவ்ருத்தமாயிற்று. பகவதபிமதமான பாகவத சேஷத்வத்தாலே
அந்யசேஷத்வதோஷம் வாராதென்னுமிடம் புருஷார்த்த காஷ்டையிலே
சொன்னோம். இப்படி அந்யயோக வ்யவச்சேதம் சப்தமாகப் பெற்றால் அயோக
வ்யவச்சேதமும் காலஸங்கோசகம் இல்லாமையாலே ஸித்தம். இச் சேஷத்வ
அயோக வ்யவச்சேதத்தாலே ஈச்வரனுக்கு ப்ருதக்ஸித்தி அநர்ஹ விசேஷமாய்த்
தோற்றின சேதந த்ரவ்யத்துக்கும் அசித்துக்குப் போலே சரீரத்வம் ப்ரகாசிதம்.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான “ம” என்பது, வேதங்களில் ப்ரயோகிக்கும்
பொருளான “மற்றொன்றின் தொடர்பை அறுத்தல்” என்னும் பொருளில்
கொள்ளப்பட்டால், ஜீவாத்மாவுக்கு மற்ற தேவதைகளுடன் இயற்கையாகவே
தொடர்பு உள்ளதோ என்னும் ஐயத்தை நீக்குவதாகவே அமைகிறது; இந்த சந்தேக
நீக்கம் என்பது அந்த எழுத்தின் மூலம் மட்டுமே உண்டாகிறது. அந்த எழுத்தானது,
ஸர்வேச்வரனுக்கு அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் அடிமையாக இருத்தல் என்பது
ஜீவனுக்கு இயல்பாகவே அமைந்தது அல்ல என்பதைக் கூறுவதால், தன்னுடைய

ஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் உள்ள ஒருவனுக்கு மற்ற தேவதைகளுடனான தொடர்பு இருக்கக்கூடாது என்பது மட்டும் அல்லாமல், அந்த மற்ற தேவதைகளுடைய அடியார்களுடனும் தொடர்பு இருத்தல் ஆகாது என்பதை உணர்த்துகிறது. புருஷார்த்த காஷ்டாதிகாரத்தில், பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பது பகவானுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்துவதாகும் என்று கூறப்பட்டதால், பகவான் அல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு (பாகவதர்களுக்கு) அடிமையாக இருத்தல் என்பதில் எந்தவிதமான தோஷமும் உண்டாகாது. இந்த “உ” என்னும் எழுத்து மூலம் மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக இருக்கும் தன்மை விலக்கப்படுகிறது என்று கூறும்போது, ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை அல்லாமல் உள்ள நிலையும் விலக்கப்படுகிறது. இப்படியாக ஜீவனுக்கு அடிமைத்தனம் என்பது விலக்கப்படாமல் உள்ளதால், இத்தகைய சேதநவஸ்துவானது ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து பிரிக்க இயலாத ஒரு விசேஷணமாக (அல்லது தனித்து இருக்கக் கூடிய தகுதி அற்றதான விசேஷணமாக) உள்ளது என்றாகிறது; ஆகவே அசேதங்கள் எவ்விதம் அவனுடைய சரீரங்களாகவே உள்ளனவோ, அது போன்றே இந்த சேதன வஸ்துக்களும் அவனுடைய சரீரங்களாகவே உள்ளன என்று தேறுகிறது.

ப்ரணவத்தில் உள்ள “ம” என்னும் எழுத்து ஜீவனைக் கூறுகிறது
என்பதற்கான விளக்கம்

மூலம் – த்ருதீயாஷ்டரம் இங்கு அவச்யாநுஸந்தேயமான ஜீவனை முன்னாகக் கொண்டு உக்தமான சேஷத்வத்துக்கு ஆசர்யமான ஸர்வத்தையும் உபலக்ஷிக்கிறது. இது ஜீவாத்ம வாசகமென்னுமிடம்

மகாரம் ஜீவபூதம் து சரீரே வ்யாபகம் ந்யஸேத் என்றும்,

பஞ்சார்ணாநாம் து பஞ்சாநாம் வர்க்காணாம் பரமேச்வர:

ஸம்ஸ்தித: காதிமாந்தாநாம் தத்த்வாத்மத்வேந ஸர்வதா என்றும்,

பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேணேந்தரியாணி ச
டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாநகந்தாதயஸ்ததா
மந: பகாரேணைவோக்தம் பகாரேண த்வஹம்க்ருதி:
பகாரேண பகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே
ஆத்மா து ஸ மகாரோயம் பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித: என்றும்

தத்த்வஸாகரஸம்ஹிதாதிகளிலே பஞ்சவிம்சதி தத்த்வங்களுக்கும் ககாரம் முதலான இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களும் வாசகங்களாக வகுத்துச் சொல்லுகையாலே ஸித்தம். இத்தால் ஜடத்வாசேதநத்வாதி தோஷாச்ரயங்களான இருபத்தினாலு தத்துவங்களைக் காட்டிலும், ஸர்வகாரணமாகவும், ஸர்வரக்ஷகனாகவும், ஸர்வசேஷியாகவும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் தோற்றின ஷட் விம்சகனிற் காட்டிலும் ஜீவாத்மாவுக்கு வேறுபாடு ஸித்தித்தது. இத்திருமந்த்ரத்தில் மகாரங்களும் நாரசப்தமும் நிஷ்கர்ஷ விவசைஷ்யாலே விசேஷணமாத்ரபரங்கள்.

விளக்கம் – மூன்றாவது எழுத்தான “ம” என்பது ஜீவாத்மாவை மட்டுமே குறிக்கவில்லை, ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள சேதந அசேதநங்கள் அனைத்தையுமே குறிக்கிறது. ஆனாலும், “ம” என்பது குறிப்பாக ஜீவாத்மாவைக் காட்டுகிறது என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- மகாரம் ஜீவபூதம் து சரீரே வ்யாபகம் ந்யஸேத் – ஜீவனைக் குறிக்கும் “ம” என்னும் எழுத்து மூலம் வ்யாபகந்யாஸம் செய்யவேண்டும்.
- தத்துவஸாகரஸம்ஹிதை - பஞ்சார்ணாநாம் து பஞ்சாநாம் வர்க்காணாம் பரமேச்வர: ஸம்ஸ்தித: காதிமாந்தாநாம் தத்த்வாத்மத்வேந ஸர்வதா – ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் உள்ள முதல் “க” தொடங்கி “ம” முடிய உள்ள இருபத்து ஐந்து (ஐந்து வரிசைகள் X ஐந்து எழுத்துக்கள் = 25) எழுத்துக்களும், இருபத்து ஐந்து தத்துவங்களைக் குறிக்கின்றன. இருபத்து ஐந்து தத்துவங்களின் ஆத்மாவாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்.

- பாத்மோத்தரபுராணம் (4-25,26,27) - பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேணேந்த்ரியாணி ச டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாநகந்தாதயஸ்ததா மந: பகாரேணைவோக்தம் பகாரேண த்வஹம்க்ருதி: பகாரேண பகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே ஆத்மா து ஸ மகாரோயம் பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித: - ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் உள்ள “க” வர்க்கம் மூலம் (ஐந்து எழுத்துக்கள்) பஞ்சபூதங்களும், “ச” வர்க்கம் மூலம் ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும், “ட” வர்க்கம் மூலம் ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்களும், “த” வர்க்கம் மூலம் ஐந்து தந்மாத்தரைகளும், “ப (பி)” மூலம் மனமும், “ஃப (ஃபி)” மூலம் அஹங்காரமும், “ப (பி)” மூலம் மஹானும், “ப (பி)” மூலம் ப்ரக்ருதியும் கூறப்படுகின்றன. “ம” மூலம் கூறப்படும் ஜீவாத்மா இருபத்து ஐந்தாவது தத்துவம் ஆகிறான்.

ஆக இப்படியாக, தத்த்வஸாகரஸம்ஹிதை முதலானவற்றில் இருபத்து ஐந்து தத்துவங்களை உணர்த்துவதாக “க” தொடங்கி உள்ள எழுத்துக்கள் கூறப்பட்டன. இதன் மூலம் ஜடமாகவும் அசேதனமாகவும் இருக்கும் தோஷங்கள் உள்ள இருபத்து நாலு தத்துவங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவும்; அனைத்திற்கும் காரணமாகவும், அனைத்தையும் காப்பவனாகவும், அனைவருக்கும் எஜமானனாகவும், “அ” என்னும் எழுத்தால் கூறப்படுபவனும், இருபத்து ஆறாவது தத்துவமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவும் ஜீவாத்மா உள்ளான் என்பதும் தேறுகிறது. திருமந்தரத்தில் உள்ள “ம” என்னும் எழுத்தும், “நார” என்னும் பகுதியும் வரையறுத்துக் கூறுகின்ற விருப்பம் காரணமாக ஜீவனையே உணர்த்துவதாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 127)

411. வடுகநம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையு மிருகரைய ரென்பர்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்த விஷயமாக ஓரைதிற்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்
(வடுகநம்பி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்தக் கருத்தினை அடியொட்டியுள்ள ஒரு சம்பவத்தை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிக
ளிருந்தாப்போலே, ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமானார் திருவடிகளே
என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கும் வடுகநம்பி;
எம்பெருமானார்க்கு நிழலுமடிதாறும் போலே அவிநாபூதராய் “ராமாநுஜஸ்ய
சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே”, “ராமாநுஜார்யவசக: பரிவர்த்திஷீய” என்று
உபயோபேயங்க ளவர்திருவடிகளும் அத்திருவடிகளில் பண்ணும்
கைங்கர்யமுமென் றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும், தாத்ருசரான
முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பி லடிக்கொதிப்பாலேவந்த ஆர்த்தியின்
மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்தமாகப் பெருமாள் பக்கலிலும் சென்று
பல்காட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யங் கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப் போருவதா
மிவ்வளவைக்கொண்டு எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும்
ப்ராபகமுமானால் “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்க வேண்டாவோ,

அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிற விவர்க ளிருகரைய ரென்றருளிச்செய்வ ரென்றபடி.

விளக்கம் - ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே கதி என்று ஸ்வாமி மதுரகவிகயாழ்வார் இருந்தது போன்று, ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருவடிகளே பேறாகவும், அந்தப் பேற்றினை அடைய உதவும் வழியாகவும் உள்ளது என்று “தேவுமற்றறியேன்” என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வாமி வடுக நம்பி இருந்தார். அவர் அருளிச்செய்தது என்னவென்றால்: எம்பெருமானாருடைய நிழல் போன்றும், அவருடைய பாதுகைகள் போன்று பிரியாமல் உள்ளவர்களும்; ராமாநுஜஸ்ய சரணை சரணம் ப்ரபத்யே - ராமானுஜரின் திருவடிகளை சரணம் என்று பற்றுக்கிறேன் - என்றும், ஸுந்தர பாஹுஸ்தவம் (129) - ராமாநுஜார்யவசக: பரிவர்த்திஷீய - எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளில் எப்போதும் இருந்தபடி கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் - என்றும் கூறியபடி, “உபாயம் என்பது இராமாநுசரின் திருவடிகள், உபேயம் அந்தத் திருவடிகளில் செய்யும் கைங்கர்யம்” என்று உள்ளபடி வாழ்கின்றவரும் ஆகிய கூரத்தாழ்வான்; அவரைப் போன்றே வாழ்ந்து வரும் முதலியாண்டான் ஆகிய இருவரையும் குறித்து வடுகநம்பி உரைத்தது என்னவென்றால் - இந்த உலகவாழ்வில் உள்ளதன் துன்பம் காரணமாக அதனை விலக்கிக்கொள்ளும் விதமாக ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று வேண்டி நிற்பது, அவனுடைய ஸௌந்தர்யமான திருமேனியைக் கண்டவுடன் ஆழ்ந்த அன்பு கொண்டு மயங்கி நிற்பது என்ற அவர்கள் இருவருடைய நிலையைக் கண்டு வடுகநம்பி உரைப்பதாவது, “எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளே உபாயமும் உபேயமும் என்று அறிந்த பின்னர் - தேவுமற்று அறியேன் - என்று இருக்கவேண்டாமோ? அப்படி இருக்காமல் அடியார்களைப் பின்பற்றுதல், ஸர்வேச்வரனைப் பின்பற்றுதல் என்றுள்ள இவர்கள் இருவரும், ஆற்றின் இரண்டு கரைகளையும் பற்றி நிற்பவர்கள் ஆவர்”, என்பதாகும்.

412. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வம் ஆசார்யகைங்கர்யம்; மத்த்யமபர்வம் பகவத்கைங்கர்யம்; சரமபர்வம் பாகவதகைங்கர்யம்.

அவதாரிகை – (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்ற விடத்தில், ஸ்வரூபத்தை யொருவழியாலிசைந்து, பகவத் கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமென்றபடி யெங்ஙனே? என்பாருடைய சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, ப்ரதமம் ப்ராப்யவேஷத்தை ஓடவைத்துக் காட்டுகிறார் (ப்ராப்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சூர்ணை 410ல் – ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே – என்று அருளிச்செய்தார். ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை மட்டுமே நன்றாக உணர்ந்தபடி, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது என்பது அல்லவோ பெரும் பேறாகும்? ஆனால் அந்தப் பேற்றுக்குச் சமமாக இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறுவது எப்படி என்று சிலர் கேட்கலாம். இதற்கு விடையாக, பேறு என்பது இன்னது என்று முதலில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – (ப்ராப்யமாவது) - சேஷத்வைக நிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு புருஷார்த்தமான கைங்கர்யம். பர்வசப்தம், அம்சவாசி. இங்கு, ப்ரதம பர்வமாகச் சொல்லுகிற ஆசார்ய கைங்கர்யமாவது, “திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக் காக்கியபின்” என்கிறபடியே முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து பகவத் விஷயத்துக் காளாம்படி திருத்தின ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யம்; மத்யம பர்வமாகச் சொல்லுகிற பகவத் கைங்கர்யமாவது “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்கிறபடியே தானுகந்தாரைத் தன்னடியார்க்கடிமைப் படுத்தும் பகவானுக் குகப்பாகப் பண்ணும் பாகவத கைங்கர்யம், சரமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பாகவத கைங்கர்யமாவது, ஆசார்யவானென் றுகக்குமவர்களாய், ஆசார்யவைபவ ஜ்ஞாபகராய், ஆசார்ய கைங்கர்யத்தி னேற்ற மறியுமவர்களான பாகவதர்கௌல்லார்க்கு முகப்பாகப் பண்ணு மாசார்ய கைங்கர்யம். ஆக ஆசார்ய ப்ரீதி விஷயமான பகவத் கைங்கர்யத்தை ஆசார்ய கைங்கர்யமென்றும், பகவத் ப்ரீதி விஷயமான பாகவத் கைங்கர்யத்தை பகவத் கைங்கர்ய மென்றும், பாகவத ப்ரீதி விஷயமான வாசார்ய கைங்கர்யத்தை பாகவத கைங்கர்ய மென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆகையால், ஆசார்ய கைங்கர்யம் ப்ராப்யமென்று சொன்ன விதில் குறையில்லையென்று கருத்து.

விளக்கம் – ப்ராப்யம் என்றால் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள நிலை என்பதைத் தனது தன்மையாகக் கொண்டுள்ள ஜீவாத்மாவுக்கு பயனாக உள்ள கைங்கர்யம் ஆகும். பர்வம் என்று சூர்ணையில் உள்ள பதம் “ஒரு பகுதியாகும்” என்ற பொருளை அளிப்பதாகும். இங்கு முதல் பர்வம் என்று கூறப்படும் ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்றால் இராமானுச நூற்றந்தாதி (78) – திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக் காக்கியபின் - என்பதற்கு ஏற்ப, தொடக்கத்திலேயே தன்னை அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொண்டும், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக இருத்தல் வேண்டும் என்று திருத்திய ஆசார்யனுடைய மனம் மகிழும்படியாகச் செய்யும் பகவத்கைங்கர்யம் ஆகும். மத்யம பர்வம் என்று கூறப்படும் பகவத்கைங்கர்யம் என்றால், அமலனாதிபிரான் (1) – அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் யாரை அதிகமாக விரும்புகிறானோ அவர்களைத் தனது அடியார்களுக்கு அடிமைப்படுத்துகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளம் மகிழும்படியாகப் பாகவதர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் ஆகும். இறுதிபர்வமாகக் கூறப்படும் பாகவத்கைங்கர்யம் என்றால், “சிறந்த ஆசார்யனைக் கொண்டவன்” என்று மகிழ்பவர்களாகவும், ஆசார்யனுடைய மேன்மைகளை எப்போதும் நினைவுபடுத்துபவர்களாகவும், ஆசார்யனின் மேன்மைகளை உணர்ந்தவர்களாகவும் உள்ள பாகவதர்கள் அனைவரும் மகிழ்ந்து நிற்கும்விதமாக ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமே ஆகும். ஆகவே ஆசார்யன் மகிழும்படியாகச் செய்யப்படும் பகவத்கைங்கர்யம் என்பது ஆசார்யகைங்கர்யம் என்றும், பகவான் மனம் குளிரும்படிச் செய்யப்படும் பாகவத்கைங்கர்யம் என்பது பகவத்கைங்கர்யம் என்றும், பாகவதர்கள் மகிழும்படியாகச் செய்யப்படும் ஆசார்யகைங்கர்யம் என்பது பாகவத கைங்கர்யம் என்றும் கூறப்பட்டது. எனவே “ஆசார்ய கைங்கர்யமே எப்போதும் அடையத் தக்கது” என்று கூறியதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்று கருத்து.

413. ஸ்வரூப ப்ராப்தியை சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, ப்ராப்தி பலமாய்க் கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே ஸாத்ய விவ்ருத்தியாய்க் கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

அவதாரிகை - இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே சரமபர்வமென்று சாஸ்த்ரஞ் சொல்லாதிருக்கச் செய்தே, இது வருகிறவழிதா னென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வரூப ப்ராப்தியை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசார்யகைங்கர்யம் என்பது இறுதிபர்வம் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறவில்லை என்றாலும், இதனை எவ்விதம் உறுதியாக உரைக்க இயலும் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “பரஞ்ஜ்யோதி ரூபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே” என்று, ப்ராப்தி பூர்விகையாய் அநாதிகர்மநிபந்த நாசித் ஸம்பந்தத்தாலே மலாவகுண்டித மணிப்ரபைபோலே திரோஹிதமாக ஸ்வாஸாதாரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ ரூபையான ப்ராப்தியை வேதாந்த சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லா நிற்க, இப்படி ஆவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய வாத்மா, சேஷகத்வைக நிருபணீயதயா சேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரத்தாலல்லது செல்லாதபடியாய் இருக்கையாலே, அந்த ஸ்வரூப ப்ராப்தி பலமாய்க் கொண்டு பகவதநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் வருகிறாப்போல, சேஷியான பகவானுக்கு ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் ஸ்வகீயவிஷய கிஞ்சித்கார முகப்பாகையாலே, அந்த பகவத் கைங்கர்யமாகிற ஸாத்யத்தின் வ்ருத்தி ரூபமாய்க் கொண்டு மத்யமபர்வமான பாகவத கைங்கர்யம் வரகடவதாய், அந்த பாகவதர்க ளெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் தனக்குபகாரகனான வாசார்ய விஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே யுகப்பாகையாலே அந்த ஸாத்யத்தினுடைய விசேஷ வ்ருத்தியாய்க் கொண்டு சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யம் வரக் கடவதென்கை.

விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-2) - பரஞ்ஜ்யோதி ரூபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - சரீரத்தில் இருந்து புறப்படும் ஜீவன் பரஞ்ஜோதியான ஸர்வேச்வரனை அடைந்து, தனது ஸ்வரூப மலர்ச்சியைப் பெறுகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனை அடைந்தவுடன், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மங்களால் ஏற்பட்ட சரீரத் தொடர்பினால், அழுக்கு கொண்டு மறைக்கப்பட்ட இரத்தினத்தின் பிரகாசம்

போன்று, மறைக்கப்பட்ட தன்னுடைய ஸ்வரூபம் வெளிப்படுதல் என்பதான “பகவானை அடைதல்” என்பதை, வேதாந்த சாஸ்த்ரங்கள் ஜீவாத்மாவின் புருஷார்த்தமாக உரைக்கின்றன. இவ்விதம் தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப்பெற்ற ஆத்மா, ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்ற தன்மையால் மட்டுமே அறியப்படுவதாக உள்ளதால், அந்த ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் அல்லாமல் மற்ற எதனாலும் விளங்காதபடி உள்ளது; இவ்விதம் வெளிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தினைத் தனது பலமாகக்கொண்டு, ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம் காரணமாக ஏற்படுகின்ற ப்ரீதியின் விளைவான கைங்கர்யம் வருவது போன்று, தனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதைக் காட்டிலும் தனது அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதால் ஸர்வேச்வரன் மகிழ்வதால், பகவத் கைங்கர்யம் என்பதான பலத்தின் அடிப்படையில் நடுவில் உள்ள நிலையான பாகவத கைங்கர்யம் ஏற்படுகிறது; அந்தப் பாகவதர்கள் அனைவருக்கும், தங்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தைக் காட்டிலும், தங்களுக்குப் பேருதவி செய்யும் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமே மகிழ்வை ஏற்படுத்துவதால், இந்தப் பலத்தின் மேன்மையான வளர்ச்சியான இறுதி நிலையான ஆசார்ய கைங்கர்யம் வருகிறது என்று கருத்து.

414. இதுதான் துர்லபம்.

அவதாரிகை - இந்த சரமபர்வம் லாபத்தி னருமையை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இதுதான் துர்லபம்) என்று.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்ற இறுதி நிலையை எட்டுவது கடினம் அல்லது அரிது என்று உரைக்கிறார்.

415. விஷயப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை போலன்று, ப்ரதம பர்வத்தைவிட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை.

அவதாரிகை - இதுதன்னை விவரிக்கிறார் மேல் விஷய ப்ரவணனுக்கு என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உரைத்ததை மேலும் விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சஷுத்ர விஷயங்களின் புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்திலே யீடுபட்டு மீட்கவொண்ணாதபடி அவற்றிலே ப்ரவணனாய் நின்றவனுக்கு அவற்றைக் கைவிட்டு வகுத்த விஷயமான பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று, பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான பகவத் விஷய ப்ரவணனாய் தக்கைங்கர்ய நிரதனானவனுக்கு ப்ரதம பர்வமானவத்தைவிட்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை என்றபடி.

விளக்கம் - தாழ்ந்த விஷயங்களில் மேற்புறமாக மேன்மைகள் உள்ளது போன்று காணப்படுகின்றன. அவற்றில் ஈடுபட்டு, மீண்டு வர இயலாதபடி அவற்றில் சிலர் மண்டி நிற்கக்கூடும். ஆனால் அவற்றை முற்றிலுமாகக் கைவிட்டுத் தனது இயல்பான எஜமானனாக உள்ள பகவத் விஷயத்தில் சிலர் ஈடுபடக்கூடும். இந்தச் செயலைப் போன்று எளியது அல்ல என்கிறார். எதுவென்றால் - ஆண்களுடைய கண்கள் மற்றும் உள்ளம் ஆகிய இரண்டையும்கூட வசீகரிக்கவல்லதான பகவத் விஷயத்தை எப்போதும் கைக்கொண்டு, பகவானுக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தபடி ஒருவன் இருக்கக்கூடும்; அவன் அதனைக் கைவிட்டு, இறுதி நிலையான ஆசார்ய கைங்கர்யத்தை அடைவது எளியது அல்ல என்கிறார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 134)

2-4-5 இவளிராப் பகல்வாய் வெரீஇத்தன

குவளையொண் கண்ணநீர் கொண்டாள் வண்டு

திவளும் தண்ணந்துழாய் கொண்டீர் என

தவள வண்ணர் தகவுகளே

பொருள் - இந்தப் பெண் இரவுபகல் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல், உன்னுடைய துளசிமாலையை வேண்டி, வாய் பிதற்றி, தனது நெய்தல் மலர் போன்ற அழகான கண்களில் கண்ணீர் உடையவள் ஆனாள். ஆனாலும், வண்டுகள் மொய்க்கும் அழகான உனது துளசிமாலையை நீ கொடுக்காமல் உள்ளாய். அடியார்கள் விஷயத்தில் பரிசுத்தமான ஸ்வபாவம் கொண்ட உனது கருணை முதலான குணங்கள்தான் எத்தகையது!!

அவதாரிகை - இவள் இப்படி க்லேசிக்கிறவிடத்திலும் வரக்காணாமையாலே, நிர்ந்தயர் என்கிறாள்.

விளக்கம் - இவள் இந்த அளவிற்குத் துன்பங்கள் அடைந்தபடி உள்ளபோதிலும், அவன் வராமல் உள்ள காரணத்தால் அவனை அருளற்றவன் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இவள் இராப்பகல் வாய் வெரீஇ) “ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் வ்யாஹரந் ப்ரதிபுத்யதே” என்று வாய்வெருவுவான் அவன் கிடீர். “அநித்ரஸ்ஸததம் ராம:” நித்ரையோட காலசேஷபம் பண்ணவேண்டும் செல்வுடையவர், ஸததம் அநித்ரரா யிருப்பர். “ஸுப்தோபி ச”. “ஸததமநித்ர:” என்று வைத்து, “ஸுப்தோபி ச” என்கிறது. பராகர்த்தாநுஸந்தாநா பாவத்தைப் பற்ற. “நரோத்தம:” அபிமதவிச்லேஷத்தில் இங்ஙனே யிருக்கைபோலே புருஷோத்தமத்வமாவது. (இராப்பகல்) – பொய்நின்ற ஞானம் தொடங்கி இவ்வளவு வாய் வெருவின வித்தை காணும்! (வாய்வெரீஇ) வாய் வெருவி. அவதாநம் பண்ணிச் சொல்லுகிறது ஒன்றுமில்லை; வாஸநையே உபாத்யாயராகச் சொல்லுகிறது இத்தனை. (தனகுவளையொண் கண்ண நீர் கொண்டாள்).

விளக்கம் - (இவள் இராப்பகல் வாய் வெரீஇ) – இங்கு இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டத்தின் 36-44ம் ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். அந்த ச்லோகம் - அநித்ரஸ்ஸததம் ராம: ஸுப்தோபி ச நரோத்தம: ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் வ்யாஹரந் ப்ரதிபுத்யதே - இராமனுக்கு எப்போதும் உறக்கம் வருவதில்லை; தன்னை மறந்து கண் அயர்ந்தாலும், “சீதே” என்று இனிமையாக உரைத்தபடி விழித்துக் கொள்கிறான் - என்பதாகும். அதாவது - ஸீதேதி - என்று புலம்புவது முன்னர் அவனாக இருந்தான்; இப்போது இவள் புலம்புகிறாளே - என்று கருந்து. உறங்கியபடி பொழுதைக் கழிக்கும் அளவிற்கு செல்வம் உள்ளவர்கள் எப்போதும் உறக்கம் இல்லாமல் இருப்பார்கள் அல்லவோ? அதாவது தன்னைத் தவிர உள்ள மற்றவர்களை வசீகரிப்பவர்களுக்கு, தங்களையும் வசீகரிக்க வைக்கும் வஸ்து இருக்கும் என்று கருத்து. ஸததம் அநித்ர: - எப்போதும் உறங்காமல் உள்ளான் - என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து, ஸுப்தோபி ச - தன்னை மறந்து கண் அயர்ந்தாலும் - என்று கூறுவது முரண்பாடாக உள்ளது அல்லவோ என்ற கேள்வி எழலாம்; அதாவது சீதையிடம் இராமன் கொண்ட சிநேஹத்துக்கு முரணாக உள்ளதே என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதன் கருத்து என்னவென்றால் - சீதை அல்லாமல் மற்ற பொருள்களில் சிந்தனையை வைக்காமல், எப்போதும் சீதையையே தியானித்தபடி இருப்பான் என்பதாகும். நரோத்தம: - தனது புருஷோத்தமத்தன்மை அகலாமல் உள்ளது போன்று, தான்

விரும்பிய பொருள்களில் எப்போதும் ஈடுபாட்டுடன் உள்ள தன்மை. அல்லது “அநித்ர:” என்ற பதத்திற்கு காலநேரத்தைக் கூறவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதால், அந்தப் பதத்திலேயே “ஸததம் = எப்போதும்” என்பது மறைமுகமாக வெளிப்பட்டுவிடும். அப்படிக் கொள்ளும்போது, “ஸததம்” என்பது “எப்போதும் தனது அயோக்யதையை = சீதையைக் காப்பாற்ற இயலாமல் போனதே என்ற சிந்தையை” உணர்த்துவதாகும். “ப்ராத ஸந்த்யாவந்தனம் பண்ணினான் இல்லை” என்றால், “ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவேண்டிய காலத்தில் செய்யாமல் விட்டான்” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்; இதே போன்று இராமன் உறங்கவேண்டிய காலத்தில் உறங்காமல் இருந்தான் என்று கருத்து. பராகர்த்த அநுஸந்தானம் = லக்ஷ்மணன், சுக்ரீவன் முதலானவர்களிடம் சீதை விஷயமாக ஆலோசித்தபடி இருத்தல். ஆக உறக்கம், விழிப்பு என்ற நிலைகளில் சீதையைப் பற்றியே சிந்தித்திருந்தான் என்று கருத்து. (இராப்பகல்) - திருவிருத்தம்(1) - பொய்ந்நின்ற ஞானம் - தொடக்கமாக இந்தப் பாசரம் முடிய இப்படியாக புலம்பியபடி உள்ளார் என்று கருத்து. (வாய் வெரீஇ) - வாய் புலம்பி.

வ்யாக்யானம் - (தன குவளை ஒண் கண்ணநீர் கொண்டாள்) ஆநந்தாச்சு ப்ரவஹிக்கக்கடவ கண், சோகாச்சு ப்ரவஹியா நின்றது. இக்கண்ணுக்கு இலக்கானார் கண்ணிலே காணக்கடவ கண்ணீரைத் தன் கண்ணிலே கொண்டாள். தன்னுடையவாய், குவளைப் பூப்போலேயிருக்கிற அழகிய கண்களிலே கொண்டாள். நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, (வண்டு திவளும் தண்ணந்துழாய் கொடர்) விரஹ ஜ்வரத்தாலே வாடின இவள் மார்வில் மாலையை வாங்கி, உம்முடைய மார்வில் செவ்வி மாறாத மாலையைக் கொடுக்கிறீர். அவ்வண்டுகளுக்கு என்ன கண்ணீரைக் கண்டு கொடுக்கிறீர்? திவளுகை - படிகை, அசைகை, ஒளிவிடுகை; இவையித்தனையும் சொல்லக்கடவது. (என) இவை என்னென்பின? (தவளவண்ணர் தகவுகளே) “ஸுத்த ஸ்வபாவரான உம்முடைய தகவுகள் எங்கே போயிற்றின?” என்று எம்பார் அருளிச் செய்யும்படி. அன்றிக்கே பட்டர், “உம்மைப் போலே நாலு சிஷ்யர்கள் அமையுமிறே அபலைகள் குடிகெட” என்றார்.

விளக்கம் - (தன குவளை ஒண் கண்ணநீர் கொண்டாள்) - ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகி நிற்கவேண்டிய கண்கள், சோகத்தின் காரணமாகத் துக்கக்கண்ணீர் பெருகி நின்றன. இந்தக் கண்களுக்கு இலக்கானவர்கள், “இவள் நமக்குக் கிட்டமாட்டாளோ?” என்று சோகத்தில் கண்ணீர் விடவேண்டியதாயிருக்க, இவள் கண்ணீர் விட்டபடி உள்ளாள். குவளை = நீலோத்பல மலர். குவளை மலர் போன்ற கண்களில் கண்ணீர் கொண்டாள். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “சரி, நாம் இப்போது என்ன செய்யவேண்டும் என்று கூறுகிறீர்கள்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (வண்டு திவளும் தண்ணந்துழாய் கொடர்) – இவளுடைய விரஹம் காரணமாக இவள் அணிந்துள்ள மாலை வாடியுள்ளது. அதனை நீ வாங்கிக் கொண்டு, அழகு மாறாமல் உனது திருமார்பில் உள்ள மாலையை நீ அளிக்காமல் உள்ளாயே! அந்த மாலையில் உள்ள வண்டுகளுடைய எத்தகைய கண்ணீரைக் கண்டு நீ அவற்றுக்கு உனது மாலையைக் கொடுக்கிறாய்? திவளுகை = படிந்து இருத்தல், அசைதல், ப்ரகாசமாக இருத்தல் என்று பொருள். ஸ்வாமி என்பார், “முன்பு தூய்மையான ஸ்வபாவம் மற்றும் கருணை ஆகியவற்றுடன் இருந்தாய். ஆனால் இப்போது சுத்தமான ஸ்வபாவத்துடன் இல்லாமல், கருணையும் இல்லாமல் ஆனாயே”, என்பார். ஸ்வாமி பராசரபட்டர், “சுத்த ஸ்வபாவனும் அல்ல, தயவானும் அல்லன்”, என்பார். “உன்னைப் போன்று துன்புறுத்துபவர்கள் நான்கு பேர் இருந்தால் போதுமானது, அபலைப் பெண்கள் தடுமாறிப் போவார்கள்”, என்று பட்டர் உரைப்பார்.

2-4-6 தகவுடையவனே யென்னும் பின்னும்

மிகவிரும்பும் பிரான் என்னும் என

தகவுயிர்க்கமுதே யென்னும் உள்ளம்

உகவுருகி நின்றுள்ளுளே

பொருள் – “என்னுடைய நெஞ்சம் அழியும்விதத்தில், ஸ்வரூபம் நீர்ப்பண்டமாக உருகி, எனது உள்ளில் நின்று, என்னை விழுங்கும்படியான ஸ்வபாவங்கள் உள்ளவனே!” என்கிறாள். அத்துடன் நிற்காமல், “மேன்மேலும் நான் விரும்பும்விதமாக உள்ள உபகாரகனே!”, என்கிறாள். மேலும், “எனது அந்தராத்மாவின் அமிர்தமே”, என்கிறாள்.

அவதாரிகை - இவள் அவஸாதத்தைக் கண்ட திருத்தாயார் “நிரித்தயர்” என்றாள்; இவள் அது பொறாதே, “தகவுடையவனே!” என்று அதை நிரூபகமாகச் சொல்லா நின்றாள் என்கிறார்.

விளக்கம் - இவளுடைய துன்பத்தினைக் கண்ட தாயார், “அவன் அருள் அற்றவன்” என்றாள். இந்தப் பெண் அந்தச் சொற்களைக் கேட்டு பொறுக்க இயலாமல், “அவனை தயவு இல்லாதவன் என்று கூறுவதா? தயவு குறையில்லாமல் உள்ளவனே”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தகவுடையவனே என்னும்) கெடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ? நம் குற்றங்காண் என்னாநின்றாள். “தகவில்லை” என்றவள் வாயைப் புதைத்தாற்போலே வந்து தோற்றுவதே!” என்று, அவன் வந்தால் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணா நிற்கும். (பின்னும் மிக விரும்பும்) பாவநாப்ரகர்ஷம் இருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (தகவுடையவனே என்னும்) - கடந்த பாசுரத்தில் தாய் உரைத்ததைக் கேட்ட இந்தப் பெண், “ஆஹா! என்னே இவ்விதம் உரைத்தாய்? ஒன்றின் உற்பத்தி இடத்தில், உற்பத்தி ஆகும் பொருள் குறைந்து போகுமோ? கடல் வற்றுமோ? நமது பாவங்கள் அதிகமாக உள்ளன என்று எண்ணவேண்டாமோ?”, என்கிறாள். அவன் வரவில்லை என்றாலும், இவள் அதிகமாக விரும்புவதன் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். விருப்பம் என்பது உபசரிப்பதைக் குறிக்கும். அவன் வந்தால் செய்யும் உபசரிப்புக்களை எண்ணுகிறாள். அவையாவன திருவாய்மொழி (4-3-2) - பூசம் சாந்தும் புனையும் கண்ணியும் - என்பதாகும். (பின்னும் மிக விரும்பும்) - “அவன் வந்தானோ” என்றால், உருவெளிப்பாட்டால் உணர்த்துகிறாள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (பிரான் என்னும்) பெற்ற தாய்க்கு அவகாசம் வையாதே வந்து தோற்றுவதே! இது என்ன உபகாரந்தான் என்னும். (எனது அகவுயிர்க்கு அமுதே என்னும்) என்னுடைய ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு போக்யனானவனே! என்னும். நித்யவஸ்து அழியாமல் நோக்கும் அம்ருதமாயிற்று இது. போகதசையில் சொல்லுமவையெல்லாம் சொல்லா நின்றாள்.

விளக்கம் - (பிரான் என்னும்) - பெற்ற தாயானவள், அவன் வருவதற்கு அதிக தாமதம் உண்டானதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், “அவன் வந்து நிற்கலாம் அல்லவோ? இது என்ன உபகாரத்தன்மையோ?”, என்கிறாள். ஆனால் பெண் கூறுவது என்னவென்றால், (எனது அகவுயிர்க்கு அமுதே என்னும்) - அகவுயிர் என்பது ப்ராணவாயு. எனது ஆத்மாவுக்கு அமிர்தம் போன்று இனிமையாகவும், தரிக்க வைக்கும் மருந்தாகும் உள்ளவனே! “ஆனால் ஆத்மா என்பது நித்யவஸ்து, அதனைத் தரிக்கவைக்க வேண்டியதான அமிர்தம் என்பது முரணாக உள்ளதே”, என்று கேட்கலாம். இதன் கருத்து என்னவென்றால் - “உயிர்க்கு அமுதே” என்பதன் மூலம் ஆத்மாவைக் கொண்டதான சரீரத்தைப் பாதுகாக்கும் அமிர்தம் என்று கருத்து. இன்பமாக உள்ளபோது கூறுவதை உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளம் உக உருகிநின்று) உள்ளென்பது - மேல். அழூர்த்தமானது மூர்த்தீபவித்து உருகி த்ரவீபூதமாய் மங்கிப்போகாநின்றது. “உள்ளம் உகவுருகி நின்று தகவுடையவனே” என்னும், பின்னும் மிக விரும்பும் பிரான் என்னும், எனது அகவுயிர்க்கமுதே என்னும்; இது, நாம் பேச்சுக்கொண்டு அறிந்த அம்சம்; உள்ளோடுகிறது (உள்ளுளே) வாசாமகோசரம். “உள்ளுளே உருகி நின்று” என்பாருமுண்டு.

விளக்கம் - (உள்ளம் உக உருகிநின்று) - வடிவம் இல்லாத மனம் என்பது ஒரு வடிவம் எடுத்து நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகியது. அல்லது உள்ளம் என்பது மனம், உக என்றால் உருகி அழியும்படி என்று கொண்டு, “உள்ளம் அழியும்விதம் தயவு உள்ளவனே! மிகவும் விரும்பும் பிரானே! எனது உயிர்க்கு அமிர்தமே!”, என்று கொள்க. இவை அனைத்தும் இவளுடைய சொற்கள் மூலம் நாம் உணர்வதாகும்.

(உள்ளுளே) - வாக்குகளால் கூறி முடிக்க இயலாத தன்மைகள் என்று பொருள்.
இதற்கு "மேன்மேலும்" என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 99)

96. வணங்குந்துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பால்

பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி அவையவைதோ

றணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பி வைத்தாய்

இணங்கு நின்னோரை யில்லாய், நின்கண்வேட்கை யெழுவிப்பனே.

பொருள் - ஸர்வேச்வரனே! உன்னை அல்லாமல் மற்ற தேவதைகளை அண்டி நிற்பதற்கு வழியான பலவிதமான மார்க்கங்களை ஏற்படுத்தியும் புத்தி மயக்கம் காரணமாக விவாதம் செய்யும்படியான பலவிதமான மதங்களை ஏற்படுத்தியும் அந்தந்த மதங்களில் ஆராதிக்கப்படும், உனது சரீரங்களான பலவிதமான தேவதைகளை ஏற்படுத்தியும் நீ செய்துள்ளாய். இவ்விதம் அந்தத் தேவதைகள் உன்னுடையவர்களாக உள்ளபோதிலும், உனக்கு நிகரான வேறு ஒரு தேவதை உண்டு என்று இல்லாதவனே! உன்னிடம் நான் எனது ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தியபடி இருப்பேன்.

அவதாரிகை - பேசுவொண்ணாதென்று கைவாங்கவும்மாட்டாதே பேசாதிருக்கவும் மாட்டாதபடியாகவும் இதரவிஷயங்களில் அருசியையும் பிறப்பித்துத் தன்பக்கலிலே ருசியையும் பிறப்பித்த இம்மஹோபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாகப் பண்ணுவதொருப தத்யுபகார மில்லையிறே. உன்னதான வஸ்துவையு

முன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கு மத்தனையிறே யினியென்று அதைச்செய்தார். (வணங்குந்துறை) லபிக்கு மம்சமெல்லா மிங்கில்லை யென்கிறார். நீ கைவிட்டால் உன் கார்யஞ் செய்யப்போந்த நானுங் கைவிடவோ? சித்சக்திகளையும் ப்ரவ்ருத்தி சக்திகளையும், அடியிலே இவை அசித் அல்பமாய்க் கிடக்கிற ஸமயத்திலே இவற்றினுடைய தயநீய தசையைக் கண்டு புருஷார்த்தமின்ன தென்றறிந்து ருசித்துப் பற்றுக்கைக் கீடாகக் கொடுத்துவிட, அவைதா னிதர விஷயங்கள் ருசிக்கைக்கும் அதுக்கீடாக ப்ரவர்த்திக்கைக்கும் பொதுவா யிருக்கையாலே இவை ஸம்ஸரிக்கைக் கீடாக ப்ரவர்த்தித்தாய் நீயென்னலாம்படி விழுந்தது. கிணற்றின் கரையிற் ப்ரஜையை வாங்காதே யாறியிருந்த தாயைத் தானே தள்ளினாளென்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் அவன் செய்த பலவிதமான உபகாரங்களை சிந்திந்த காரணத்தால் “வணங்குவனே” என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில் “வணங்கும் துறைகள்” போன்றவை மூலம் அவனை வெறுப்பது போன்று உரைத்து, தாமாகவே அனைத்தையும் திருத்த முற்படுவது போன்று ஏன் உரைக்கவேண்டும்? பேசக்கூடாது என்று ஒதுங்கி இருக்கமுடியாதபடியும், பேசாமல் இருக்க இயலாதபடியும் மற்ற விஷயங்களில் ருசியற்ற தன்மையையும், தன்னிடம் அதிக ஈடுபாட்டையும் உண்டாக்கிய மிகப் பெரும் உதவிக்குச் சமமான பிரதியுதவி ஏதும் இல்லை; உன்னுடையதான ஆத்மவஸ்துவை மீண்டும் உன்னிடம் சமர்ப்பிப்பதே உபகாரம் ஆகும் என்று கடந்த பாசுரத்தில் அதனைச் செய்தார். (வணங்கும்) - உன்னை அடையும் அம்சங்கள் அனைத்தும் இங்கு இருப்பதில்லை என்றார். நீ என்னைக் கைவிட்டாய் என்ற காரணத்தினால், உனது கார்யங்களைச் செய்ய இயன்ற நானும் அவற்றைக் கைவிடவேண்டுமோ? சேதனங்களுக்கு மட்டுமே உரித்தான தன்மைகளையும், கைக்கொள்ள வேண்டியது மற்றும் தள்ளப்பட்ட வேண்டியது என்றுள்ள ஞானத்தையும், ப்ரளயகாலம் தொடங்கியபோது இவை அனைத்தும் அசித் வஸ்துக்கள் போன்று கிடந்தபோது, இவற்றின் இரக்கப்படவேண்டிய நிலை அறிந்து நீ அளித்தாய். இதனை நீ ஏன் கொடுத்தாய் என்றால், தங்களுடைய புருஷார்த்தம் இன்னது என்று அறிந்துகொண்டு, அதனை இவர்கள் ஈடுபாட்டுடன் பற்றவேண்டும் என்பதால் கொடுத்தாய். ஆனால் அந்த அறிவானது மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு ஏற்படுவதற்கும், அவற்றில்

நிலைநிற்பதற்கும் பொதுவாக உள்ளதால், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மங்களின் காரணமாக, அந்த அறிவைக் கொண்டு இவர்கள் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளனர். ஆக, இவர்களை இவ்விதம் நீ ஸம்ஸாரத்தில் இழியும்படிச் செய்த காரணத்தால், கிணற்றில் தவறி விழுந்த குழந்தையைக் காப்பாற்ற முடியாத தாயை - அந்தத் தாய் தனது குழந்தையைக் கிணற்றில் தள்ளினாள் - என்று கூறுவது போன்று உனது நிலையும் ஆனது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - நாமிவை ஸம்ஸரீக்கைக்கீடாக ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாவ தென்னென்ன, (வணங்குந்துறை யித்யாதி) ரஜஸ் தமஸுக்களுடையராயிறே புருஷர்களிருப்பது; அவ்வவகுணாநு குணமாக ருசிபிறந்தால் அவ்வளவிலே, ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள அவ்வோ தேவதைகளே யாச்ரயணீய வஸ்துக்களென் றுபதேசிக்கைக் கீடாக உபதேஷ்டாக்களான தீர்த்தர்கள் பலரையு முண்டாக்கி வைத்தாய். துறையென்று - தீர்த்தமாய், அத்தால் தீர்த்தரை நினைக்கிறது. (மதியித்யாதி) மதிபேதத்தாலே ஒருவன் ஸித்தாந்தித்தது தன்னையே பூர்வபசுஷமாகக் கொள்ளுமிறே வேறொருவன். இப்படி பிணங்குகைக்குப் பாசுரமான அவ்வோசாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றையு முண்டாக்கிவைத்தாய். (அவையவை யித்யாதி) அவ்வோ சாஸ்த்ரங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற தேவதைகள் பலவற்றையு முண்டாக்கிவைத்தாய். (நின்மூர்த்தி பரப்பி வைத்தாய்) “யோயோ யாம்யாம் தநும்பக்த்யா” என்கிறபடியே உனக்கு ததநுபூதரானவர்களைப் பலரையு முண்டாக்கி வைத்தாய். “பைசல் கைச நோய் முக்கைச” என்று பண்டே யிவற்றினுடைய வறிவு கேட்டுக்கு மேலே சஷுத்ர தேவதைகளே யாச்ரணீய ரென்றுபதேசிப்பாரையும், அவர்களுக் குபதேசிக்கைக்குப் பாசுரமான சாஸ்த்ரங்களையும், அவ்வோ தேவதைகளையு முண்டாக்கி வைத்தாய். (இணங்கு நின்னோரையில்லாய்) நீயிப்படி பரப்பி வைத்தால் இத்தை வேறு சிலரால் தவிர்க்கலாம்படி யிருப்பானொருவனல்லை. உன்னோடொக்க நிற்கும்படி உனக்குப் போலியானாரை யுடையயல்லை. இனி நீர் செய்யப் பார்த்த தென்னென்ன, (நின் கண்வேட்கை யெழுவிப்பனே) உன் ஸ்வாதந்தர்யத்தையுந் தவிர்த்து, அவர்கள் தங்களறிவு கேட்டின் பலமநுபவியாதபடி பண்ணி எல்லாருமென்னைப்போலே உன் பக்கலிலே யாசையுடையராம்படி

பண்ணக்கடவேன். இது ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச் செய்தே பகவதஜ்ஞாநம் பிறக்கையால் வந்த சர்வோக்தி யிருந்தபடி யிறே.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நாம் இவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளினோம் என்று நீவிர் உரைக்கிறீர். அதற்கு நாம் என்ன செய்யமுடியும்? எனது குற்றம் இதில் என்ன உள்ளது?” என்று கேட்டான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (வணங்குந்துறை யித்யாதி) – மனிதர்கள் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்களை அதிகமாகக் கொண்டுள்ளனர். அந்தந்த குணங்கள் தலைதூக்கும்போது, அந்தந்த குணங்களின் ஈடுபாடு காரணமாக, “ரஜஸ் மற்றும் தாமஸ தேவதைகளே அண்டி நிற்கத்தக்கவர்கள்”, என்று தவறான வழியில் நடத்தவல்ல மதவாதிகளை நீ உண்டாக்கினாய். துறை என்றால் தீர்த்தம்; ஆக தீர்த்தகரர் அதாவது மதத்தலைவர்களை உரைக்கிறார். (மதியித்யாதி) – அறிவில் உள்ள தடுமாற்றம் மற்றும் வேறுபாடுகள் காரணமாக ஒருவன் உரைத்த ஸித்தாந்தத்தை மற்றொருவன் தனது மதத்தின் பூர்வபக்டமாக, அதாவது மறுப்பு வாதமாகக் கொள்கிறான். இவ்விதம் ஒருவரை ஒருவர் பிணங்கிக் கொள்ளுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள சாதனங்களாகப் பலவிதமான சாஸ்த்ரங்களையும் நீ உண்டாக்கினாய். (அவையவை யித்யாதி) - அந்தந்த சாஸ்த்ரங்களால் புகழப்படுகின்ற பல தேவதைகளையும் நீ உண்டாக்கினாய். (நின்மூர்த்தி பரப்பி வைத்தாய்) – ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் (7-21) - யோயோ யாம்யாம் தநும்பக்த்யா – எந்ததெந்த விருப்பங்கள் காரணமாக எந்தெந்த தேவதைகளை ஒருவன் பூஜிக்கிறானோ - என்று நீயே கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தந்த மதத்தின் உபதேசத்தைக் கேட்பவர்களுடைய ஞானம் மிகவும் குறைவு, உபதேசிப்பவர்களுடைய ஞானம் அதைவிடக் குறைவு, பலனை அளிக்கும் தேவதையின் ஞானம் அதைவிடக் குறைவு ஆகும். பைசல் கைச நோய் முக்கைச - சிறிய குழந்தைகளுக்கு உண்டாகும் சிறிய நோயும் பெரிய நோயே ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, முன்பே இந்த அறிவுக்கேட்டை ஏற்படுத்தி, அதற்கு முன்பே தாழ்ந்த தேவதைகளையும், அவற்றினை அண்டி நிற்பவர்களையும், அவர்கள் குறித்து உபதேசிப்பவர்களையும், அவர்கள் உபதேசம் செய்யும் தாழ்ந்த சாஸ்த்ரங்களையும் நீ ஏற்படுத்தினாய். (இணங்கு நின்னோரையில்லாய்) - நீ உண்டாக்கி வைத்த இவற்றை, உன்னை அல்லாமல் வேறு யாராலும் தவிர்க்க இயலும் என்பது

போன்ற யாரும் இங்கு இல்லை. உனக்குச் சமமாக, உனக்குப் போலியாக நிற்கும் யாரும் இங்கு இல்லை. இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “சரி, இனி நீவிர் என்ன செய்யப் போகிறீர்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நின் கண்வேட்கை யெழுவிப்பனே) – எல்லையற்ற சுதந்திரத்தின் காரணமாக நீ செய்யும் இந்தச் செயலை நான் தடுத்து, அவர்கள் தங்களுடைய அறிவுகேடு காரணமாகச் செய்யும் செயல்களுடைய பலன்களை அனுபவிக்காமல் நிறுத்தி, அனைவரும் என்னைப் போன்று உன்னிடம் ஆசையுடன் ஓடி வரும்படியாகச் செய்வேன். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது பகவத்ஞானம் ஏற்பட்டதால் வந்த கர்வம் காரணமாக உரைத்தார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்